

Tu místní „přírodní zahrada“, možná zatím a už bez zásahu člověka.

Na myšlenku napsat tento článek mě přivedla letošní návštěva přírodních zahrad v nedalekém Rakousku. Do přírodních zahrad se podívám rád. Putování a prohlížení těchto lidmi obhospodařovaných kousků země bývá inspirativní a poučné. Člověk se většinou snaží o přiblížení blízkého místa k přírodě. Někdy s rozličnými prostředky, které život rostlin a živočichů v zahradě spíše komplikují a někdy je překlápějí do jakéhosi kuriózního parčíku, kde je úspěch dosažen za každou cenu. A tak mám rád pozemky, kde se přírodní podmínky vyloupnou jaksi samy, tak mimoděk.

Jedním takovým kouskem je třeba uvolněná parcela, kdesi ve středu našeho města. V dobách zimních a brzy jarních je místem, kde na povrch vyvěrá něco stavebního materiálu, sutě, tu a tam odpadků a něčeho, co lidé jaksí nepotřebovali. Tak co s tím, než odložit, zahodit, zbavit se toho. Jenže příroda je mocná a území, která opustíme, si bere zpět. Někdy brzy - to zná každý zahrádkář, že když nepožne cestičku mezi záhony, brzy se brodí krátkou lipnicí, jílkem, pýrem a jinými travinami. Jindy zase později, ale často mnoho pestřeji a barevněji. A tak na tom zmiňovaném kousku země jsou s přicházejícím létem k máni velké barevné, žlutokvěté stonky divizny velkokvěté. Suť si tu prorazila divoká mrkev. Tam, kde dochází ke styku opuštěné země s chodníkem,

Pupalka dvouletá (*Oenothera biennis*)

si dovolil bíle konkurovat heřmánkovec nevonný nebo se prosadila modrokvětá vikev ptačí. Nechybí tady ani klasická žahavá kopřiva, škarďa dvouletá, locika kompasová, kokoška pastuší tobolka, pupalka dvouletá nebo pelyněk černobýl. A do toho pestrobarevného strakonického kvetení si vlétávají hmyzové. Od našich milých, pilných včel, bručivých čmeláků, rychlých pestřenek po nemnohé broučerstvo. Okrášleno je babočkami, majícími za živnou rostlinu zmiňovanou kopřivu, nebo tolerovanými bělásky. Jaká změna oproti sterilním, na krátko sečeným trávníkům. A nad tím vším se prohánějí vlaštovky, jiříčky a v ranních či večerních hodinách rorýsi. Tu a tam se tu prolétne poštolka, aby sehnala něco k snědku pro svou mládež vylíhlou na nedaleké střeše. Tak si občas jdu okolo a těším se z té nenaplánované nádhery, fandím té přírodě, která se s námi jakoby nemazlí.

A kde je to místo? Kdo se dívá okolo sebe, ví. Kdo se nekouká, musí hledat. Čas mě naučil, že když se někde něco řekne, pustí se informace, vyloupne se odkudsi škarohlíd, který tne pilou, křovíňákem či jiným civilizačním neduhem. A příroda si potom musí počkat a celý děj začíná znovu. Jen to déle trvá a život lidský je krátký na stálé začínání a omílání věcí již mnohokrát řečených a napsaných.

Vlastně ještě nějaké to info na konec. Velmi pěkná přírodní zahrada s řízeným bylinkovým hospodařením je třeba při klášteře cisterciáků v rakouském Zwettl – Stift.

A pod čarou: než bylo zveřejněno, zasahovatel se našel. Pozemek byl pokosen a pestrobarevnost květů zmizela. Na místo ní se vyloupila z odkryté země změř lidských výtvarníků, která určitě nepodlehne rychlému rozkladu jako stojící stonky rostlin a ladem ležící zem neokrášlí. S květy opustili místo četní hmyzové a možná i jiní živočichové. Jen poletující ptactvo zůstalo a to se již bude chystat u některých druhů na dalekou a někdy i nebezpečnou cestu. Budiž jeho křídla silná a vítr příznivý.

